

להוראתו האחרונות של הבמאי לפני הי צילום הבא. הריכוז גבוה מאוד, כיוון שאי אפשר לצלם אותה סצינה יותר מפעם פעמיים. לא רק בגלל כבוד המיקצוע אלא משום שאסור לבזבז "תחמושת" מיותרת. הכמויות מדודות ושקולות. ברמקול נשמע קולו של עוזר הבמאי הקורא "אקשן" — כלומר, התחלת הצילומים. שקט מוחלט משי תר בשטח. שהמה עד לפני שניות אחדות כנחיל-דבורים. המתח גובר. מארווין מונה בקול בס עמוק מ'1 עד 7, כשמדיפעם חוצה את טווח המצלמה בריצה חייל זה או אחר. קאט — סוף הצילום. מארווין יחברו עוברים לנחת תחת סכנה, כשהכל מתחיל לרחוש סביבם כמקודם. תיקון הי איפור, ושתית מים, דקות אחדות של ריכוז — ושוב לעבודה. אותה סצנה מצולמת כעת מזווית אחרת, ממרחק ושונה. מארווין ו' חבריו לא אומרים צוואש תחת עומס החום הכבד, והם נלחמים כאריות.

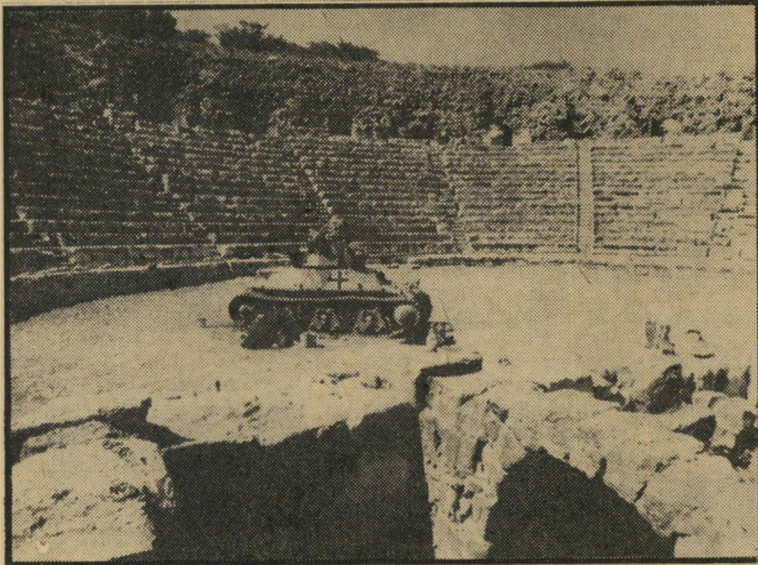
הפסקת צהריים. לי מארווין וכל אנשי הצוות מסתערים על "הגבעה הכבושה" כדי לסעוד את נפשם במיסעדת-סרטים מאולתרת. מארווין מתערב ללא בעיות בין "פשוטי העם", ואין מבחינים אצלו בגיי נונים מיותרים של כוכב, למעט העובדה שאינו מסכים להתראיין "בגלל העומס הכבד עלי ביום-צילום דחוס זה". כפי ש' מגונן עליו איש יחסי-הציבור של הסרט, זיק הייצי.

מילחמת הכוכב במלחה"ע השנייה

ההסרטה, המכניס את הביצורים של הגרמנים על החוף, במקום אויב המתנינו ללי מרווין וחיליו מאות סקרנים מנתניה והסביבה, שנקהלו ובאו לצפות בסצנת המילחמה שצולמה על חוף עירם.

נועץ הסרג'נט לי מרווין כשהוא מרותק עם חייליו אל החוף בעת הפלישה לנורמנדיה. מאחוריו נראים עובדי חק.

זכר אל האויב

חק. תמיד רציתי להיות שחקן, משום שי אינני יודע לעשות יום דבר אחר". הוא מספר. "כשפנו אלי להשתתף בסרט הזה, חשבתי בתחילה שאני מעדיף לראות את הסרט, מאשר לעשות אותו. הפגישה עם סאם פולר הכריעה את הכף. ההתלהבות שלו סחפה אותי. העבודה שלי על התפקיד היא שילוב של תפיסה מוקדמת שלי את הדמות לפני שאני מתחיל לצלם, וההתפתחות שלה תוך כדי הצילומים. אני חייב להתאים את עצמי לתפיסה של הבמאי, ואני יכול לשאול אותו לפני כל צילום כמה ושאלות שארצה. אבל אינני יכול לעשות את הסצנה כמה וכמה פעמים, צריך לעשות את זה במכה אחת. זה לא תיאטרון שאפשר לעשות חזרות ממושכות. לצורת עבודה כזאת הכינו אותי כל השנים, כי

עומת זאת, אפשר להגיע בנקל אל מרק המיל, העולה מן המים ולוחץ יד רטובה וחזקה, כשחיוך רחב מתפשט על פניו הילדותיים הנאים. המיל מספר שהוא מייצג כמה טיפוסים ביחידה האמיתית של סאם פולר, בתקופת מילחמת העולם השנייה. בסרט הוא מגלם דמות אדם רגיש שנפשו מתענה בשאלה המוסרית אם לרצוח או לאו. הוא מרגיש שאין לו זכות ליטול חיי אדם, למרות שמפקדו מנסה להבהיר לו ש"להרוג זה לא לרצוח", וכי העיקרון היחיד על פיו יש לפעול בשעת מילחמה הוא ההישארות בחיים. כרובאי טוב הוא יכול להרוג אנשים בכמויות וכך גם קורה, עד שהוא נתקל באויב עין בעין. "לסרט זה", אומר מרק המיל, "יש פורטנציה להיות מוגנה של סרט-הרפתקות גדול יחד עם מנה גדושה של לב". והו סיי פור אישי של ארבעה אנשים, סיפור קטן

גורמים בביח'שאן סנק גרמני הניצב במרכז האמפיתיאטרון הרוי מאי העתיק של בית-שאן (למעלה) משמש יעד לתקיפה של חיילי הצבא האמריקאי (למטה). הסנק מדגם הוציקס סופק למפיקי הסרט על-ידי צה"ל. בסרט הופך האמפיתיאטרון הרומאי למיתחם מבוצר של הצבא הגרמני. עלילת הסרט נכתבה בידי הבמאי סמואל פולר על-פי סיפור אישי שבו התנסה.

גורמים בביח'שאן

במדי מארינס של הצבא האמריקאי, על חוף היס בנתייה, מייצגת גוויה של הרוג שנקטל בעת הנחיתה. במאי הסרט פיזר בובות כאלה לאורך החוף, העדיף אותו על פני שחקנים חיים. שאותם היה צריך לאפר. "הבובות אינן נשמות ואינן זוות", אמרו אנשי הסרט.

בובה מרוסקת

סירטיטלוויזיה שונים שבהם השתתפתי. מה דעתו על לי מארווין, כפרטנר? "בהתחלה פחדתי ממנו, בגלל התדמית שלו בסרטים שעשה בעבר", הוא מסביר. "אבל בחיים הוא לא בדיוק ככה. הוא קצת שותה, אהב לספר סיפורים מצחיקים, קים, אהב מאוד שאתה צוחק מהם ורוצה שאתה תיראה טוב כדי שהוא ייראה טוב. הוא מכיר את העסק לאורך ולרוחב. הוא רק התלתול גדול, ותו לא. חוץ מזה הוא באמת מוכן לעזור אם אתה באמת מוכן להקשיב לו, וזה משתלם."

בלי הרואיות וקישוטים, העובדה, שאם פולר עבר את הניסיון על בשרו מייחדת את הסרט. הוא היה ישם, הוא יודע מה נכון ומה מזויף, בניגוד למילחמת הכוכבים, והו סרטי-מילחמתי אמיתי, והשתתפותו של הי במאי בה בעבר מגדילה את האחריות שלי ושל יתר השחקנים לעשות את זה אמיתי, אמין".

מארק המיל הוא בן 26, בעל תואר שני בתיאטרון. לפני שהתחיל להשתתף בסרטי טיטלוויזיה, שיחק בכמה מחזות תיאטרון.